

England; men for at dette skal kunne ske, maa der ogsaa gøres noget for de Folt, som skulle benytte denne Route. Der maa gøres noget baade med Hensyn til Togenes Gang, med Hensyn til Banegaardsforholdene og med Hensyn til Pasagerstibene, og i sidstnævnte Henseende tror jeg ogsaa, at det forenede Dampstibselskab er villigt til at gøre noget; men det siger, som ganske rimeligt er, at forinden vi se, at Regeringen er villig til at tage ordentlig fat paa Væsnningen af Banegaardsspørgsmaalet, er der ingen Anledning for den til at gøre noget. Man maa ogsaa jordre passende Hoteller og Sligt for at faa Folt dertil. Byen siger derimod: Det kan ikke nytte, at vi bygge Hoteller, førend Regeringen har lagt en Banegaard saaledes, at der vil blive Folt, som ville komme der. Jeg tror, at de tre Faktorer alle vente paa, at en af dem skal begynde. Det vilde være smukt og raast gjort, hvis det høje Ministerium vilde tage Tøden, thi saa tror jeg, at alt det andet vilde komme bag efter. Med Hensyn til selve Banegaarden og den Benævnelse, jeg gav den, da jeg kaldte den en „Analdhytte“, saa er denne Benævnelse aldeles ikke uberettiget. Der er en meget stærk Tilstrømning af rejsende den Vej, og det hænder derfor meget ofte, at Folt ikke kunne faa Plads, hverken i Bentesalen eller paa Perronen, men maa staa udenfor og se paa Banegaarden, medens de andre komme i Vognene; men der kan ogsaa være en saa stærk Tilstrømning, at Folt ikke kunne komme ud af Tøget, fordi de andre ville ind. Der er endelig, vil jeg sige, saa mørkt og saa daarligt belyst, at Faren ved at færdes der er meget stor, og jeg vil bemærke, at selve Perronen kun er 5 Alen bred, saa at, naar der er stor Tilstrømning af Menneker, er det farligt at gaa der, og der er ogsaa for saa Dage siden indtruffet et Ulykkestilfælde der. Endelig kommer ogsaa Spørgsmaalet til om Handelsforbindelsen mellem Banegaarden og Byen, og der er Forholdet det, at Banegaarden ligger meget uheldigt, nemlig paa den uheldige Side af Banelinien; men hvis den blev flyttet, saaledes som det ønskes, vilde man let og nemt fra hele Byen kunne komme til Banegaarden, der saa kommer til at ligge for Enden af en befærdet Gade, medens nu de kørende og vejfærende ikke maa færdes paa Skinnerne, saaledes at man, hvor som helst man bor i Byen, maa gaa uden om hele Byen og uden om hele Banegaardsanlægget for at komme dertil. Det er faktisk, det er en meget lang Omvej. (Ministeren for offentlige Arbejder [Sjagerslev]: Jeg kender det godt!) Ja, ikke saa godt som jeg. Med disse Ord skal

jeg tillade mig at anbefale Forslaget, idet jeg gør opmærksom paa, at der for Resten i Aar paa Finansloven er forlangt 15,000 Kr. til et nyt Varehus i Esbjerg, og det var til visse uanstelig, om hele Planen kunde være udarbejdet under et, baade med Hensyn til Varehuset og til Stationen. Jeg er altsaa forberedt paa at tage dette Endringsforslag tilbage; men jeg takker endnu en Gang den ærede Ordfører for hans, som det forekommer mig, velvillige Stilling til Sagen, idet jeg haaber, at den højtærede Minister vil tage noget Hensyn til mine Udtalelser og til den indtrængende Opfordring, jeg tror, han har faaet eller vil faa fra Esbjerg By om i saa Henseende at bringe den paa lige Fod med det øvrige Land.

Med Hensyn til Esbjerg Havn vil jeg kun udtale, at ligesom den ærede Ordfører haaber jeg ogsaa, at de Arbejder, der i Aar blive udsorte ved Havnen, ikke maa foregribe Fremtiden med Hensyn til Udviklingen af, hvad der skal foretages. Saaledes forstod jeg den ærede Ordfører, og jeg tror, det vil være det heldigste; imidlertid vil jeg dog tilføje et Ønske om — og saaledes var Meningen vistnok ogsaa i Hjør fra Finansudvalgets Side — at man, naar man havde gjort Forhavnen i Stand, saa ogsaa vilde gaa til at uddybe Dofhavnen. Man har i det mindste i Esbjerg ønsket, at man nu vilde gøre saaledes, da man der har saa stor Trang til Havneplads og Kajplads. Man frygter for, at det vilde trække for længe ud, inden der kunde staffles tilstrækkelig Plads for heldige Skibsfartsforhold, hvis man vilde lade den nuværende Dofhavn ligge for at begynde paa en ny, hvad der rimeligvis i Tidens Løb efter de flestes Mening vil være det heldigste. Dog, dette vilde trække saa længe ud, at man nu sætter sit Haab til, at Dofhavnen virkelig maa blive uddybet og særlig forsynet med Kajer for Skibsfarten.

Med Hensyn til de to Samraad vedrørende Limfjorden, som jeg nu skal gaa over til at omtale, tror jeg, at Befolkningen virkelig vil være taknemmelig for de Udtalelser, som ere faldne fra den ærede Ordfører for Finansudvalget. Der er jo ikke Tvivl om, at det er rigtigt, som den ærede Ordfører udtalte, at et af de vigtigste Midler til at fremme Agerbrugets Dærv, er heldige og hurtige Kommunikationsforbindelser med Udlandet, og at saadanne tiltrænges ved Limfjorden, er sikkert. At Sandpumperne have gjort Nytte der og mulliggjort en saadan Kommunikation for Fremtiden, tror jeg, at alle ere enige om. Men jeg vil dog fremhæve en Ting, som jeg tror, at den ærede Ordfører ikke lagde tilstrækkelig